

JORDI ROVIRALTA

El director titular de l'Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya durant un assaig ahir a L'Auditori

Kazushi Ono: “Em comunico amb l'OBC a través de l'emoció, no del gest”

El titular de la Simfònica de Barcelona dirigeix aquesta setmana la '4a' de Brahms

MARICEL CHAVARRÍA
Barcelona

No havia tornat a Barcelona des de que va iniciar l'actual temporada al capdavant de l'Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya (OBC), primer al temple de la Sagrada Família i després a L'Auditori. Ara, el sempre il·lusionant Kazushi Ono repren la feina on la va deixar. I ho fa amb el que serà un dels eixos vertebradors de la seva tasca al capdavant de la formació catalana: el simfonisme de Brahms. Aquesta setmana n'interpretarà la *Quarta simfonia*, i per a la temporada 2016-17 anuncia la *Segona*, dins del seu pla de fer la integral completa i gravar-la amb el segell japonès Altus Music, una productora especialitzada a enregistrar directes.

“La construcció tan intel·ligent que Brahms va fer de la música i la passió amb què va utilitzar aquesta intel·ligència són una oportunitat idònia per treballar la connexió amb l'orquestra i aconseguir un so vinculat a les emocions”, va assegurar Ono ahir en acabar l'assaig. “El que jo aporto a l'orquestra –va afegir– no és una comunicació a través del gest, o no només això. El gest amb la batuta... això no és res. El que em converteix en director és la meua capacitat de comunicar emocions, de proporcionar als músics en determinats intervals maneres de connectar amb aspectes emocionals de si mateixos. Per exemple, portant-los a un particular punt d'atac en la música jocosa d'aquesta simfonia de Brahms; o de dur-los a tancar els ulls en els passatges lents. De

vegades tanquem els ulls i... toquem junts. És així com s'ha de construir la relació”.

Recentment guardonat amb l'Asahi de les arts (el Nobel japonès) –“no m'ho esperava, ara sé el que significa rebre aquest premi”, va manifestar–, el mestre Ono va dedicar força temps a explicar la seva tasca davant l'OBC, un conjunt del qual va lloar la secció de baixos, “a partir dels quals tota la resta flueix de manera activa”.

“El que demano als músics és que s'escoltin més. És més important escoltar que tocar, és així com el so es converteix en una unitat. Avui he intentat no tocar d'una determinada manera sinó sentir més la música, que la comunicació entre nosaltres arribés a través del so; aquest és l'espai de comunicació: trobar les emocions a través

LA PROJECCIÓ LOCAL

Compositors catalans al Japó

El mestre japonès diu que està interessat en la música de compositors catalans. “Parra, Casablanca, Montsalvatge... M'agradaria poder-ne gravar cedés i que tinguessin més difusió al meu país. És una música expressiva i alhora commovedora”, diu Kazushi Ono. De moment L'Auditori està posant al seu abast tot el repertori català, el qual vol conèixer cada dia una mica més.

dels sentits i no pel gest del director. És el que marca la diferència entre una orquestra que toca i una orquestra que sent. Per mi és un procés meravellós, per això m'encanta tenir l'oportunitat d'estar amb ells”.

Acabat d'aterrar de consecutius viatges entre Lió, Tòquio i Brussel·les, on tira endavant els seus compromisos –és titular de la Simfònica Metropolitana de Tòquio i continua dirigint l'Òpera Nacional de Lió–, Ono va comentar el vincle que uneix la resta de peces que completen el programa d'aquesta setmana: *Manfred Sui-*

“Montsalvatge i Schumann comparteixen un tipus de desesperació”, diu de la resta del programa

te, la música de ballet que Xavier Montsalvatge va estrenar a Barcelona el 1945, i el *Concert per a piano* de Schumann, amb el cubà Jorge Luis Prats com a solista convidat. “Montsalvatge és dels compositors més emocionals i sensibles, i la desesperació de *Manfred*, basada en el poema de Lord Byron, Schumann la comparteix amb ell”, apunta.

Barcelona no haurà d'esperar tant per als pròxims concerts que dirigirà Ono a L'Auditori. Després de passar dues setmanes més a Tòquio, tornarà per interpretar la *Cinquena* de Prokófiev i el *Concert per a violoncel* de Dvorak amb Gautier Capuçon (dies 11, 12 i 13 de març). I la setmana següent farà la *Sinfonia número 13* de Xostakóvitx, que serà un debut per l'OBC.

Precisament Xostakóvitx –juntament amb Mahler– serà un altre dels focus de treball de l'orquestra, que la temporada que ve n'interpretarà les simfonies núm. 4, 6 i 8. Ono s'ocuparà personalment de la *Sisena*, que anirà precedida del cicle de lieder *Des Knaben Wunderhorn* de Mahler, cosa que permetrà veure com conviuen els dos compositors. Per cert, que el cicle de Mahler l'assumeix el baríton Thomas Hampson, i per Ono és “un privilegi que hagi acceptat fer aquest projecte”.

“Aquests grans simfonistes que són Mahler i Xostakóvitx són dos canals a través dels quals una orquestra com l'OBC necessita expressar-se. Són com germans, tenen una estreta relació, comparteixen el simfonisme gegantí i és ben coneguda la influència que Xostakóvitx va rebre de Mahler en la instrumentació de vents”, va apuntar.●

El Museu de la Música de Praga troba una cantata de Mozart i Salieri

PRAGA Agències

Mozart i Salieri no només no eren enemics sinó que fins i tot van escriure una peça conjunta. Aquest descobriment el va anunciar ahir el Museu de la Música de Praga, que ha recuperat una cantata firmada pel compositor austríac Wolfgang Amadeus Mozart i el músic italià Antonio Salieri.

Aquesta obra, que data del

1785, “constitueix la clau d'un nou plantejament sobre la relació entre els dos músics”, segons va assenyalar ahir a l'agència France Presse el musicòleg i compositor alemany Timo Jouko Herrmann, a qui s'atribueix la troballa.

La cantata es titula *Per la recuperada salut de Ophelia* i va ser escrita conjuntament pels dos compositors i un cert Cornetti, sobre les lletres del llibretista Lorenzo Da Ponte, per saludar el

restabliment de la soprano anglesa Nancy Storace (1765-1817). La composició té una durada d'uns quatre minuts i va ser executada pel clavecinista Lukás Vendl durant la presentació pública d'aquesta obra. Està previst que pròximament també quedi exposada al públic.

La partitura era al mateix Museu de la Música des dels anys cinquanta però no s'havia pogut identificar correctament. Han

estat les noves tecnologies les que han permès desxifrar de més de dos segles després els noms encriptats dels autors. Un comunicat del mateix museu atribueix el mèrit a Timo Jouko Herrmann, que ha pogut “determinar el caràcter únic d'aquesta obra”.

Herrmann opina que els dos compositors eren “col·legues que podien treballar junts”, res a veure amb la funesta llegenda que atribueix a Salieri la responsabilitat de la mort de Mozart, considerat un dels genis més grans de tots els temps. Hi ha una llegenda, rebutjada pels especialistes, segons la qual Salieri (1750-1825) va orquestrar la mort de Mozart a

causa de la gelosia. La novel·la *Mozart i Salieri*, del poeta i novel·lista rus Aleksandr Puixkin, va contribuir a difondre aquest rumor. I molt més recentment el tema va ser abordat pel dramaturg anglès Peter Shaffer en la seva peça *Amadeus*, que després va portar al cinema el realitzador americà d'origen txec Milos Forman en el seu cèlebre film del mateix títol.

Se sap que Mozart (1756-1791) va fer diverses estades a Praga, ciutat que llavors formava part de l'imperi austríac. El 29 d'octubre de 1787 Praga va acollir l'estrena mundial de la seva òpera *Don Giovanni*, amb lletra precisament de Da Ponte.●